

En polsk pressagentur intervjuar prelaten

Prelaten har beviljat Marcin Przeciszewski, direktör för KAI (en polsk pressagentur) en intervju. Biskop Echevarría svarar på olika frågor om helgelsen i världen, deltagandet i det offentliga livet, kulturen av idag och framtiden för evangeliseringen.

2005-12-11

– Ers excellens, vad är kärnan i Opus Deis budskap till världen och människan av idag?

Opus Deis budskap är helt enkelt ett uttryck av Guds kärleksfulla kallelse till alla män och kvinnor att på djupet leva och sprida det kristna budskapet. Utmärkande för vårt budskap är att vi lägger tonvikt på helgelsen av arbetet och vardagens vanliga omständigheter.

För att göra det mera åskådligt, den helige Josemaría Escrivá sammanförde två begrepp som man tidigare ofta ansåg inte hade något med varandra att göra. Å ena sidan upprepade han ständigt att världen inte är något dåligt. ”Och Gud såg att det var gott”, står det ju i Bibeln. Å andra sidan – och det kan vi också läsa i Bibeln – har människan satts på jorden just för att arbeta.

Därför är det inte nödvändigt att lämna världen för att uppfylla Guds

vilja, för att bli en helgjuten kristen, en helig person. Arbetet och de andra vardagliga sysslorna som en människa utför i sitt vanliga liv blir till medel och tillfälle att på ett hjältemodigt sätt leva i kärlek till Gud och nästan.

– Alltifrån början predikade Opus Dei helighetens ideal i vardagen som något man kan utföra i varje livets ögonblick. Betraktat som ett ideal är det mycket vackert, men hur kan man förverkliga det, bland alla de problem som vi varje dag möter, i denna vardag som med sin svindlande rytm tar bort vår uppmärksamhet från Gud?

Det första villkoret är att ädelmodigt acceptera problemen och denna svindlande rytm som ni talar om. Om vi inte förskräckes och inte ger upp inför svårigheterna, då har vi redan tillryggalagt halva vägsträckan.

Men det viktigaste är att odla vår vänskap med Jesus varje dag och visa att vi älskar honom på ett objektivt och subjektivt sätt, inte bara i teorin. Jag tänker också på hur nödvändigt det är att skänka en stund varje dag åt det personliga mötet med Gud. Det gör vi genom att delta i mässan, genom att be och läsa evangeliet... Det är inte så svårt. Det räcker med att besluta sig för det och organisera sin tid, även om detta kanske betyder att vi måste göra upp ett strängare tidsschema eller avstå från ett tv-program.

Jesus Kristus själv sade till oss: *"Kom till mig alla ni som är tyngda av bördor; jag skall skänka er vila."* Om vi tillåter Gud att han kommer in i våra liv kommer inte problemen att försvinna, men om vi delar dem med Honom ser vi dem på ett annat sätt. Vi ser dem som ett tillfälle att få tjäna honom och tjäna våra medmänniskor. Om vi öppnar porten

till vårt beteende, till vår själ, åt Gud, då kommer även de personer vi har omkring oss att ges tillträde till Honom.

Förutom dialogen med Gud krävs det också att vi försöker utöva de mänskliga dygderna. Den helige Josemaría Escrivá underströk alltid hur angeläget det var att odla just de dygder som gör samvaron med andra lätt: frikostighet, glädje, tjänsteanda, frihetskärlek.

– Olika medlemmar av Opus Dei har högt uppsatta poster inom samhället. Det finns bland dem intellektuella, företagare och politiker. Hur är det möjligt – ända ut till den yttersta konsekvensen och utan att ge efter på något – vara kristen inom politiken? Politik kallas ju ”kompromissandets konst”. Och en kristen kan ju inte när det gäller principer ”förhandla sig fram till

en kompromiss”. Hur kan dessa två aspekter förenas?

För det första skulle jag vilja be er att inte överdriva. Att vara helgjuten i sin tro kan ibland vara kämpigt, men det är inte att betrakta som en tragedi. Även många icke-kristna handlar efter sitt samvete och följer sina fasta principer som de inte förhandlar om. För om de gjorde det, skulle de vara principiösa personer, och en person utan principer kan en rättrådig människa alls inte ge sin tilltro. Jag har sett icke-kristna politiker som lämnar en ministerpost hellre än att gå emot sitt samvete, när de inte håller med ett beslut som deras regering tagit. Om en kristen skulle se sig moraliskt skyldig att göra detta, skulle detta inte vara så konstigt, även om det är ganska ovanligt.

Själva politikens natur kräver debatt, överenskommelser, att man söker

efter det som är gemensamt. Men först kräver den klokhet och – framför allt – en önskan att tjäna det allmänna goda och hederligheten. På grund av detta bör politikern anstränga sig att arbeta seriöst, att tydligt förklara anledningarna till sitt handlande och lyssna på de förnuftiga skäl, eller åtminstone bitvis förnuftiga skäl, som omgivningen kommer med. För att helga detta arbete är det nödvändigt att man utför det bra, utan fusk eller knep, gör ett högklassigt arbete och utför det i kärlek, samt försöka bättra sig när han begår misstag. För katoliker är det politiska arbetet inte något som är otrevligt att utföra. Det är istället en utmaning som passionerar dem.

Jag skulle vilja tillägga att de flesta av Opus Deis medlemmar utför något av de vanliga yrkena som vi finner i samhället, och alla försöker upptäcka den glans som döljer allt arbete som

utförs i kärlek till Gud och
önskningar att tjäna nästan.

**– Opus Dei anser bikt vara något
mycket viktigt. Men i många
länder och många lokala kyrkor
håller bikten nästan på att
försvinna. Varför är bikt så viktigt
i den persons liv som önskar leva
som en sann kristen?**

Det är inte så att Opus Dei ”anser bikt
vara mycket viktigt”, som om det var
något nytt de kommer med. Det
räcker att läsa den Katolska Kyrkans
Katekes för att man skall förstå att
det är något som Gud vill och som
kyrkan påminner oss om. Prelaturen
anser det vara sin plikt att försöka få
de kristtrogna att förstå att
möjligheten att använda sig av detta
sakrament inte är något förtretlig
och en börda utan ett hjälpmedel
som vi behöver.

I bikten förlåter Gud oss våra synder.
Ordet ”synd” låter kanske väl starkt i

våra dagar, men konceptet gäller på samma sätt som ”samvetet”. I vars och ens liv finns det goda och det onda, och när det gäller det onda måste vi inte bara redogöra inför den mänskliga rättvisan utan framför allt inför Gud. Skillnaden ligger i att Gud gör allt å sin sida för att förlåta oss.

Jag vill trycka på detta, att jag anser att tron visar oss att botens sakrament är en ofantlig gåva och något som befriar oss. Det hjälper oss att vara realister och att känna igen våra begränsningar, utan förskönande omskrivningar. Det hjälper oss att upptäcka Guds kärlek som alltid förlåter, eftersom han är en Fader. Dessutom, när vi själva upplever Guds barmhärtighet hjälper detta oss att bli barmhärtiga i vår tur.

– vad anser ni om den samtida kulturen? Kyrkan har alltid fört en dialog med kulturen och försökt

att evangelisera den. Vilka strömningar i dagens kultur kan vi som katoliker acceptera och vilka måste vi avvisa?

Det tycks mig inte möjligt att avlägga ett summariskt omdöme för det går inte att se saker i svart eller vitt. Vad gäller frågans andra del så tror jag att katolikernas dilemma inte ligger i att skilja mellan vilka strömningar de kan acceptera och vilka som de måste avvisa. Under historiens lopp har katolikerna varit mycket kreativa när det gäller kultur. De har lyckats uttrycka tron i form av filosofi, hoppet genom konsten, och kärleken i form av tjänande gärningar. Ett stort ansvar åligger den kristne i våra dagar att vittna om sin tro genom kulturella uttryck som är såväl förståeliga som attraktiva för hans medmänniskor.

Jag tror att för att bekämpa relativismen – som Benedikt XVI så

ofta talar om – krävs det av katolikerna och särskilt av lekmännen, att de ger ett konstruktivt bidrag, inte bara klagar. Detta gäller framför allt de så kallade ”yrkeskulturerna”, som når utöver de geografiska gränserna. Den kultur som uttrycks av vetenskapsmännen och juristerna, av filmens eller modets värld. I alla hederliga yrkeskulturer måste de kristna vara närvarande, inte så mycket för att öppna en yttre dialog, utifrån, utan för att erbjuda sitt bidrag inifrån. Det kan röra sig om vetenskapliga undersökningar som respekterar människans värdighet och förbättrar vår livskvalitet, eller att föreslå lagar som skyddar familjen, osv.

För att säga det i en bild: vi måste ”översätta” till alla olika yrkens ”språk” den stora kristna ordboken, som också sammanfattar några av de viktigaste framgångarna i den

mänskliga utvecklingen: sanning, frihet, skönhet, kärlek.

– För några månader sedan dog broder Roger Schutz i Taizé, som var en stor företrädare för ekumeniken. Hur arbetar Opus Dei inom det ekumeniska området? Hur bör var och en av oss, som kristna, arbeta för de kristnas enhet?

När det gäller Opus Deis arbete inom det ekumeniska fältet, kan vi berätta om olika sätt på vilka vi är närvarande, enligt vilken funktion dessa medlemmar har inom prelaturen. Jag fick till exempel för inte så länge sedan tillfälle att delta i en biskopsvigning i Tallinn av en präst som tillhör prelaturen. Han håller där på med ett intensivt ekumeniskt arbete, som försiggår i ett broderligt klimat, med icke-katolska kristna liksom med troende från andra religioner.

Men jag skulle vilja hänvisa till en mera institutionell del, som den helige Josemaría gav mycket av sin kärlek. Jag tänker på dem av Opus Deis medarbetare som inte är katoliker. Alltsedan den heliga Stolen gav sitt tillstånd, arbetar tusentals personer av olika trosinriktningar, som medarbetare åt Opus Dei i hela världen. Samarbetet med prelaturen, representerar naturligtvis en relation av tillgivenhet för den katolska kyrkan, av ett överbryggande av skillnaderna, av närhet som förbereder vägen till enhet.

– Hur ser ni på Polen, nu när ni har lärt känna vårt land under ert besök här? Vilka starka sidor finns det i vår kristendom och vilka sidor kunde vi förbättra?

Jag tror att det bästa sättet att svara på era frågor är att gå till meddelandena som Johannes Paulus

II riktade till polackerna, särskilt till talen som han höll under sina olika resor.

Jag har ofta haft tillfälle att resa till denna älskade trakt, jag har lärt känna många polacker, och har kunnat njuta av er gästfrihet. Jag kan säga att för mig utgör den polska kyrkans historia en ständig stimulans. Er starka tro och lojalitet mot kyrkan trots alla svårigheterna är något jag beundrar mycket hos er. Det är också välgörande att veta att Gud belönar trofasthet, som vi kan se i ert lands rika mängd av kallelser.

Här möter vi kanske en av vår tids utmaningar: Omständigheterna har förändrats, nu är det inte friheten som står på spel. Ögonblicket har kommit att kämpa för andra värden. Men trofastheten består alltid.

– Guds tjänare Johannes Paulus II har många gånger uppmuntrat Polens katoliker att ”ta kreativ del

i det europeiska samfundet”.

Enligt er mening, vilken roll kan Polens kristenhet spela i Europas evangelisering? Rent konkret, hur bör vi förverkliga uppdraget att evangelisera Europa?

Liksom jag sade tidigare, är jag säker på att Polen är kallat att spela en framträdande roll i den nya evangeliseringen av Europa. När det gäller sättet att utföra det, tycks det mig viktigt att framhålla att denna evangelisering är just ny, så som Johannes Paulus II ofta upprepade och även Benedikt XVI upprepar. Den är ny, eftersom det vi säger till dessa européer för många är det första som de hör om Evangeliets glada budskap och vi kallar den ny också därför att vi måste förmedla vår tro med kraft, med förnyad glädje och entusiasm. Europa har inte bara kristna rötter, Europa är också en vacker kristen framtids hemvist.

– Den helige Fadern Johannes Paulus II mötte ofta representanter för Opus Dei och uppskattade Verket mycket. Han lät helgonförklara grundaren. Vad anser ni särskilt viktigt i det ofantligt rika arv som denne påve lämnade efter sig? Hur bör vi ta itu med detta verk som han lämnat efter sig åt oss?

Johannes Paulus II har efterlämnat ett mycket rikt arv åt oss. Bland annat har han varit ett exempel för oss alla genom att alltid visa prov på mod och helgjutenhet. Det kan tyckas paradoxalt, men jag tror att han var en så populär påve, eftersom han ibland förstod att vara ”impopulär”, när han i sitt försvar för sanningen var tvungen att vara det.

Johannes Paulus II var medveten om att Kristus har frälst alla människor och han tvekade inte att bege sig till världens yttersta ände för att

förkunna Evangeliet. Han var före sin tid när han tog jättesteg framåt i fråga om att göra apostolatet till något ”multinationellt”. Hans exempel kommer att göra att vi inte begränsar vår evangeliseringsiver till Europa eller kristenhetens historiska gränser, utan att sträcka ut det – på ett storsint sätt – i hela världen. Hans heliga person har framhävt den eviga nyheten i det kristna budskapet.

I själva verket har Johannes Paulus II gett oss mycket annat i arv, och allt innehåller mycket stor rikedom. Jag har bara tagit upp två saker eftersom de betyder dels en gåva och dels ett uppdrag. För att få arvet vi tagit emot att ge resultat räknar vi med en annan stor gåva han skänkt oss: det hoppets vittnesbörd han gav oss. Hoppet är visst en gåva från Gud, men det kommer till synes också i helgonens exempel. Och Johannes Paulus II gav oss var dag på nytt ett

hjaltemodigt vittnesbörd om hopp
för vår tid.

Marcin Przeciszewski//KAI

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/en-polsk-pressagentur-
intervjuar-prelaten/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/en-polsk-pressagentur-intervjuar-prelaten/) (2025-08-14)